Alina Andrei

Prea frumoasa poveste a d-lui Măgar

desene de Iuliana Vîlsan

LiterNet.ro
2004

Prea frumoasa poveste a d-lui Măgar

de Alina Andrei

(cea mai minunată poveste din câte s-au scris până acum despre prietenii mei: dl. Măgar, pisica Berivoje, sticlarul Ciocârlău, Eli, Mircică şi Culegătoarea de melci)

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro
Geta Rossier grossier@liternet.ro

Editor format **.pdf** Acrobat Reader: Geta Rossier
Coperta: Iulia Cojocariu

ISBN: 973-8475-88-0

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro
office@liternet.ro

Despre măgari e bine să vorbeşti în şoaptă. Toţi ştiu asta, mai puţin oamenii mari. Nu mă întrebaţi de ce nu e înţelept să ţipi ca apucatul în preajma lor. Poate pentru că li s-ar urca la cap şi apoi nu li s-ar mai părea deloc o treabă cumsecade căratul desagilor în spinare. Aflaţi deci că atunci când veţi vedea un măgar în mijlocul drumeagului, înţepenit pe cele patru picioare ale sale, cu mâinile stăpânului lipite de fundul păros şi fundul acesta cu coadă nici că se clinteşte de la atâtea opinteli, înseamnă că omul e de vină. Dobitocul, defel. Precis că omul măgarului l-a vorbit pe acesta de bine stând la bere cu prietenii şi măgarul omului a auzit tot, trăgând cu urechea lângă fereastra crâşmei. De unde rezultă că stăpânii de măgar nu ar trebui, niciodată, să bea bere sau vin lângă o fereastră deschisă.

Dar cum de e posibil ca nimeni să nu-şi fi dat seama până acum? E evident! E strigător la cer! Măgarii au urechi mari, lătăreţe, deci e clar că ei aud tot. Mai încolo, o să vă povestesc un secret. O să aflaţi de ce au ei urechile mari şi de ce crinii miros ca nişte crini.

Acum vreau să vă vorbesc despre el, despre domnul Măgar din Mediaş. Locuieşte în grădina unui pictor sticlar, pe o străduţă liniştită, cu case bătrâne de tot, mai bătrâne decât el sau decât mine. Toţi măgarii au un nume. Seamănă cu

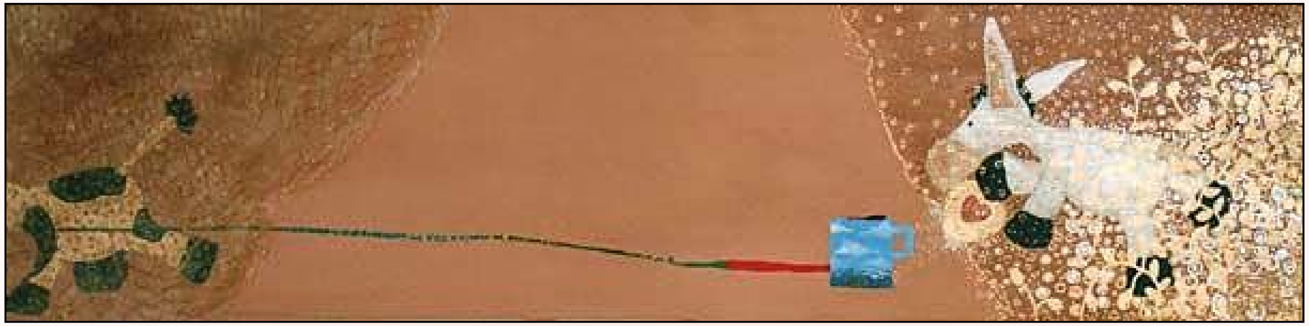
numele chinezilor şi, din acest motiv, nu sunt sigură de pronunţie. Trei prieteni ai domnului Măgar, ce lucrează cu jumătate de normă la o stână de capre, se numesc I Ha, Haa Hi şi Iha Iha Haa. Domnul Măgar nu are nume pentru că stăpânul său, Mihai Ciocârlău, a băut atât de mult vin când măgăriţa Ha Hi l-a născut în sufragerie, încât nu a mai fost în stare să-l boteze. Gogoloiul de carne tremurândă, cu botul mic lipit de sfârcurile mamei, a primit de la stăpân doar un damf de Busuioacă de Bohotin. De atunci a devenit dependent de lapte. Şi acum, când e măgar în toată firea, când se întâlneşte cu o măgăriţă pe stradă îl apucă strechea. Fuge ca apucatul la ea şi încearcă să-i sugă laptele, iar când reuşeşte, simte în bot damful de Bohotin.

Atunci, e fericit peste măsură. Omul măgarului este şi el dependent de laptele de măgăriţă, proaspăt muls de la doamna Ha Hi, care, după ce a născut, a catadicsit să se mute în garaj. Tatăl Măgarului a plecat la el acasă, în Bărăgan, să tragă teleguţa stăpânului său, bătrânul Nii Măi. Crescând fără tată, Măgarul a învăţat şi el ce a putut, de la cine a apucat. Adică de la doamna Ha Hi (când nu-şi lua lumea în cap, plecând la stână), de la sticlar, de la femeia lui (Culegătoarea de melci), de la pisica Berivoje şi de la fetiţa din vecini. Măgarul şi sticlarul lui au trecut prin multe întâmplări nemaipomenite, grozave chiar, dar ar părea gogonate dacă le-ar povesti cineva. La urma urmei, e mai bine să le protejăm intimitatea şi să nu ne uităm peste gard la ei, în grădină. O să vă povestesc doar ce ştie toată lumea din Mediaş.

Mihai Ciocârlău e pictor de sticlă de mai multe generaţii. Şi străbunicul lui a fost, şi bunicul, şi bunica, şi tatăl, şi, acum, el. În atelierul lipit de casă, lângă fereastră sunt înşirate butelcuţele cu vopseluri într-o ordine aparent fără noimă. Culorile lui preferate sunt azuriul, albastrul de cerneală, roşul carmin, verdele de brusture, maroniul vineţiu şi portocaliul. Un portocaliu cald, de portocală storcită, şi nu o culoare isterică. Nu suportă culorile isterice. Domnului Măgar îi place cel mai mult borcănaşul cu azuriu în care îşi bagă copita ori de câte ori are ocazia, ceea ce se întâmplă destul de des, am putea spune fără a ne înşela. Ciocârlău e tare talentat la două lucruri: la pictură şi la pierderea timpului cu graţie. Şi-a pictat aproape toate geamurile din casă, blidele, paharele, ba chiar şi oglinzile. Cu râvna celui care are de lucru şi nu vrea să muncească, a pictat pe fereastra de la dormitor gogoloaie roşii pe un fond verde şi un petic de cer azuriu. Ici colo câte o frunzuliţă şi o pată *rose-bonbon*. Lumina intră doar prin peticul de cer pictat, ceea ce îl bucura peste măsură în fiecare dimineaţă. Pe fereastra camerei de zi l-a pictat pe domnul Măgar într-o postură deloc măgulitoare pentru acesta din urmă, cu urechile pleoştite, amărât nevoie mare, pe un deal înalt de-ţi dă ameţeli. În dimineaţa aceea, când a început să picteze geamul, dl. Măgar tocmai îi vărsase cafeaua, ceea ce fireşte că l-a prost dispus pe pictorul sticlar. Şi-a mai pictat bicicleta, cana de cafea, umbrela roşie, dealurile din capul lui pe care le vede doar când doarme, melci, scaieţi şi gogoloaie de diferite feluri. Fireşte că apoi a pictat-o pe pisica Berivoje, cu mustaţa ei lungă şi strâmbă. Cât timp el picta şi tot picta, avea un zâmbet tâmp pe faţă. Zâmbetul avea legătură şi cu Culegătoarea de melci. Pe vremea aceea erau tare fericiţi.

Cafeaua şi doamna Berivoje

În dimineaţa asta, pictorul de sticlărie l-a trimis pe dl. Măgar la crâşma din colţul străzii să-i aducă o cană cu cafea. Îi este lene să-şi facă singur, aşa cum îi este lene să se dea jos din pat, să-şi dea jos barba crescută peste noapte, să se uite în oglindă şi să-şi lege şiretele la pantofi. Adevărul e că şi domnului Măgar îi este lene să iasă pe poartă cu coşuleţul legat de spinare, să străbată strada lipa-lipa, troca-troca, să se dea la o parte dacă un şofer nesimţit l-ar claxona, să mai rumege câte o frunză, să-şi bage botul în chioşcul cu vată de zahăr şi apoi să intre în crâşmă. În mod normal, drumul de acasă până la crâşmă îţi ia doar 3 minute. Dl. Măgar face între 20 de minute şi o jumătate de oră, sau chiar o oră, în funcţie de o grămadă de lucruri. Dacă e soare, dacă sunt flori de rumegat, dacă sunt mulţi şoferi fără bun simţ, dacă se întâlneşte cu femeia care îşi plimbă găinile în lesă... Eh, ce ştiţi voi! Aşa că omul Măgarului stă şi aşteaptă. Şi tot aşteaptă cu nasul turtit de geam, uitându-se după el pe stradă. Bărmăniţa s-a învăţat de mult: toarnă cafeaua în stacană, trece datoria într-un catastif, îl scarpină după urechea stângă, îi dă o bucată de zahăr. Pictorului îi place cafeaua îndulcită, de amar ce e. Însă, de fiecare dată, licoarea trimisă de bărmăniţă nu are pic de zahăr. Cana e albastră şi

are nişte nori pictaţi. A pictat-o pentru ea, dar ea a uitat-o pe masa din bucătărie, în ziua în care a plecat să-şi cumpere ţigări. Sau nu, ojă de unghii. Da, ojă roşie!

Din nou stă cu nasul turtit de geam şi Măgarul nu mai vine. Şi cum îşi presa el nasul de geam, ca şi cum aşa ar fi văzut mai bine strada, de partea cealaltă a ferestrei s-a iţit Berivoje. El a sughiţat de sperietură, dar ea, ca o pisică elegantă şi bine crescută ce e, s-a prefăcut că nu a auzit nimic. A ridicat sprânceana dreaptă şi şi-a lipit şi ea nasul de geam.

Pe Berivoje a lui nu o mai place atât de mult. Şi nici dl. Măgar nu o mai place. Când era mică, cât trei vrăbii grăsane la un loc, el o lăsa să-i stea pe cap, între urechi şi să-şi înfigă ghearele în ţeasta lui. Ei îi plăcea mult să facă asta, să-şi împingă lăbuţele şi să-şi ascută gheruţele pe blana lui. Sticlarul ar fi trebuit să aibă o presimţire atunci. Însă, fiind bărbat, nu a avut-o, spre regretul său de mai târziu. Berivoje i-a părăsit pe amândoi. Mă rog, nu definitiv, căci vine des în vizită. Atât de des, încât îi scoate din sărite. A plecat cu ea, Culegătoarea de melci. Femeia a trecut ca o furtună prin casa lor şi, după ce melcii au mâncat toată salata, varza şi frunzele de căpşune din grădină, a plecat cu Berivoje cu tot. Pisica portocalie cu pete albastre pendulează între casele celor doi. De fapt, în carnetul ei de sănătate de la veterinar scrie: „Adresă necunoscută”. Păi cum putea să treacă veterinarul două adrese?

Sticlarul Ciocârlău, rămânând fără pisică, nu a avut ce face decât să vorbească cu dl. Măgar. Fiecare om, fie el mare sau mic, simte nevoia să vorbească cu cineva. Să ţineţi minte asta. El i-a spus aşa:

– Nu te întrista Măgarule! Gata, s-au dus. Nu s-a ivit o durere care să te îndoaie pe tine. De fapt, tu nici nu o iubeai pe Berivoje, nici nu ţineai la ea. Şi ea e o pisică haină, purecoasă, doar blana

e de capul ei. Are mustăţile strâmbe, e prea înfumurată...

Măgarul încuviinţa firav, să nu-l jignească, dând din cap cu urechile lui pleoştite de tot.

- Şi uite-te la urechile tale! Dacă o mai lăsai să ţi se urce în cap, ţi le mânca de tot, sunt franjurate pe la margini.

Măgarul s-a dus la oglindă, s-a uitat în ea, iar măgarul de acolo, urâţel de trist ce era, cu faţa lungă şi urechile roase, dădea din cap de la stânga la dreapta. În limbajul oamenilor, datul din cap de la dreapta la stânga, sau de la stânga la dreapta, înseamnă negare. Însă nu putem să-l bănuim pe dl. Măgar că l-ar contrazice pe omul său.

O casă întristată e ocolită de vecini şi de prieteni. Oricum, sticlarul avea reputaţia de om zburlit la cap şi Măgarul, fiind al lui, era privit la fel. De parcă alţii ar fi mai întregi la minte! Multă vreme sticlarul şi-a ocupat vremea căutând melci şi lipind anunţuri de mică publicitate pe spinările lor. Nu, nu era nebun! De altfel era înţeleaptă decizia, chiar dacă aparent ar fi niţel tâmpită.

„O caut pe Culegătoarea de melci. Tel. 31.30.40.”, „Caut măgăriţă apetisantă pentru măgarul meu.”, a scris el mărunt, ca să încapă anunţul pe cochilii. Cam peste trei luni, cu totul întâmplător, într-o staţie de autobuz a dat peste

un melc necunoscut, cu un anunţ lipit de cochilie. Scria doar atât: „Caută boule ce eşti!”.

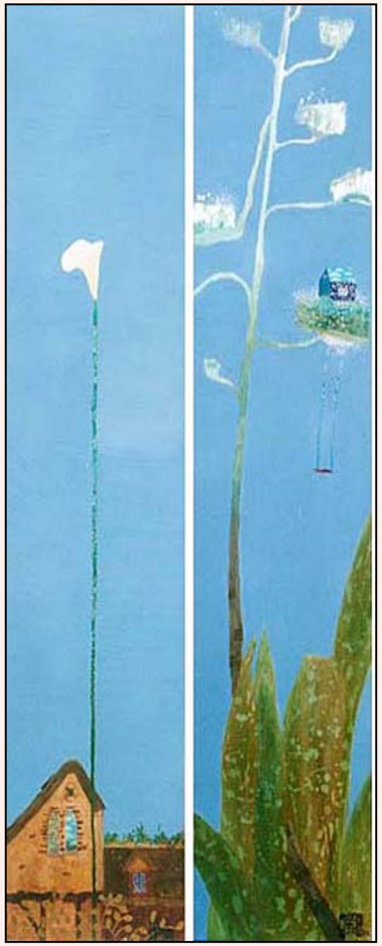
Sticlarul şi-ar fi dorit să ştie care a fost nătărăul care i-a răspuns atât de mitocăneşte, să-i arate el ce înseamnă buna cuviinţă. Ar mai fi vrut să ştie la care anunţ se referea mitocanul: la cel cu Culegătoarea de melci sau la cel cu măgăriţa, care-l privea pe dl. Măgar? Dar ce mai contează...

În ultima vreme, cei doi nu mai fac mare lucru. Măgarul stă răscrăcit sub dud cât e ziulica de mare şi visează. Alungă muştele de pe el în lehamite. Berivoje stă pe gard şi se uită la el, femeia cu găinile e pe stradă, după gard, şi se uită la Berivoje, iar la femeie se uită trei copii care vor să-i sperie orătăniile. Sticlarul priveşte pereţii. Cu mare, mare atenţie. Apoi se uită la geamurile lui frumos pictate cu migală şi, din când în când, îi trece prin minte că acestea ar arăta şi mai bine făcute zob. Ar putea să ia un papuc şi să lovească cu sete în geamuri, iar cu cioburile colorate să facă un *puzzle*. Dar îi e prea lene să se dea jos din pat.

Din când în când, fetiţa din vecini îl deranjează pe dl. Măgar. Desculţă şi despuiată, doar în chiloţei albi, sare gardul şi vine la el sub dud şi-i atârnă de urechi coroniţe din păpădii şi nasturaşi albi. Apoi îi spune atâtea poveşti, încât săracul Măgar visează urât noaptea, dă din picioare ca un apucat şi se dezveleşte. Visează doar balauri cu cercei, oi zburătoare, capre hlizite şi rele care se pitesc în dud şi îi sar în spinare când îi e lumea mai dragă. De câte ori vede poponeţul alb şi picioarele murdare de colb Măgarul se ridică repede şi se ascunde pe unde poate. În casă, după casă, pe garaj, în tufele de mazăre... Dar degeaba! Fetiţa tot îl găseşte cu ajutorul lui Berivoje. În zilele în care e îmbrăcată frumos, cu o rochiţă azurie, îl scoate la plimbare pe stradă. Se cocoaţă pe el şi mândră, ca şi cum ar călări un bidiviu pur sânge, se uită de sus la oameni cu o infatuare demnă de doamna Berivoje.

Din când în când îi trage o palmă pe spinare şi-l scarpină, iar atunci praful iese din el ca dintr-un preş nescuturat cu anii. Asta pentru că dimineţile îşi spală la cişmea doar copitele şi urechile. Întâi copitele din faţă, cea dreaptă şi cea stângă, apoi pe cele din spate şi urechile. Până să se usuce, apa îi şiroieşte pe căpăţână.

Dl. Măgar e urâcios cu ea. Îi calcă păpuşile în picioare şi o trage cu dinţii de păr atunci când se întoarce cu spatele la el. Dar ea nu se supără, îndură în tăcere. Şi sticlarul e urâcios acum. Nu pot să vă explic de ce. E greu de priceput chiar şi pentru oamenii mari. Acum îşi lasă şosetele împuţitoare în bucătărie, de leşină şoarecii când dau pe acolo şi, zău, nici nu-i pasă. Nu-i mai pasă de nimic.

Nici femeia cu găinile în lesă nu mai zâmbeşte des. Tanti asta să la bloc şi vine cu ele pe strada Măgarului să le scoată la plimbare. Un fotograf a pozat-o pe ascuns şi a dat-o la ziar. De atunci, nici o rudă nu îi mai vorbeşte. Nu-i nimic! Oricum, ea preferă să vorbească cu Berivoje.

Sticlarul îşi petrece nopţile pictând melci pe casele şi blocurile din oraş. Pe ascuns, să nu fie arestat. Măgarului i se pare absurd. Ar fi înţeles dacă ar fi pictat smocuri de iarbă sau morcovi, dar melci... Zău că nu are sens! Noapte de noapte, cei doi se preling pe străzile întunecate şi se opresc în dreptul zidurilor albe. Sticlarul Ciocârlău pictează melci şi uneori copaci rotunzi, iar Măgarul mănâncă buruienile din faţa blocurilor. Cât timp ei merg brambura pe străzi, măgarul pictat pe geamuri se cocoaţă pe dealurile vopsite, se dă huţa în leagănul desenat pe uşa de la hol. Ce să facă şi el? La altceva nu-l duce mintea.

Eleonora

Acum vreau să vă vorbesc despre fetiţă. Fetiţa care îl vizitează des pe dl. Măgar. Într-un moment de proastă inspiraţie, părinţii au botezat-o Eleonora, apoi au regretat şi mai ales ea a regretat, când s-a făcut mai mare. Botezul a rămas de pomină în familie, deoarece preotul a scăpat-o de tot în cazan, una dintre bunici şi-a rupt mâna, cântăreţul de la biserică a cerut-o de nevastă pe mătuşa venită de la ţară cu tot cu bărbatul ei, iar geamurile de la sufragerie s-au făcut ţăndări când unul dintre oaspeţi s-a proptit de fereastră, în timpul dansului. Da, nu se poate spune că a fost un botez reuşit. După petrecere, părinţii Eleonorei s-au certat din cauza mătuşii, a preotului şi a geamului spart, iar Eleonora găsise de cuviinţă să orăcăie, fix trei ore neîntrerupte, de se învineţise toată la faţă. Au crezut că le moare în braţe şi au chemat Salvarea, dar chiar când a intrat medicul în casă, s-a hotărât şi ea să tacă, aşa, ca din senin. La cinci dimineaţa, osteniţi şi furioşi, părinţii au lăsat-o în pătuţ şi s-au culcat. Cantorul de la biserică, vecin cu ei, auzise tot scandalul şi a prezis, atunci, că fata va ajunge poamă rea. Se prea poate ca prezicerea să fi venit în urma

dezamăgirii suferite (mătuşa Eleonorei preferând să rămână cu soţul ei), însă a avut mare dreptate.

Fetiţa Eli va ajunge poamă rea. Femeie rea! Şi dl. Măgar ştie asta. A ştiut din prima clipă când a văzut-o. Rumega liniştit o coajă de pepene, în grădina lui, a LUI, să fie clar, când arătarea şi-a băgat capul prin spărtura din gard şi a strigat la el. Arătarea era Eli. Pe atunci avea părul tuns castron şi nasul julit. Măgarul nu s-a speriat, că doar nu e slab de înger, dar tot nu i-a priit s-o vadă acolo, printre scânduri. Fiind prost crescută, Eli se tot holba în gura lui cum mănâncă coaja de pepene şi a început să se smiorcăie că vrea şi ea. Avea acasă pepeni babani, aduşi de la ţară, dar ea avea poftă de coajă din aia, din care se înfrupta Măgarul. Dacă i-ar fi încăput fundul dodoloţ prin gard s-ar fi dus la el şi i-ar fi smuls din bot coaja. Însă nu-i încăpea fundul. Necăjită, a stat şi a cugetat câteva minute, apoi a dus-o capul să ocolească gardul şi să intre pe poarta sticlarului. Mihai Ciocârlău era fericit pe atunci şi i-a zâmbit cu toţi dinţii şi a întrebat-o cum o cheamă şi câţi ani are. Eli, ca o fetiţă prost crescută ce era, nu l-a băgat în seamă. L-a ocolit şi s-a dus în grădină, în faţa d-lui Măgar, şi a început să facă urât, ca toţi dracii. Ţipa la el şi sărea ca o minge stricată. Fiind calm din fire (de unde reiese obârşia englezească a acestor fiinţe nobile), Măgarul a ignorat-o cu cel mai adânc dispreţ. Rumega în continuare. Calmul lui nu a făcut decât să o enerveze şi mai mult pe Eli. I-a smuls coaja din bot şi a fugit ca struţul Bippp Bippp, din desenele animate cu coiotul. Martoră la umilinţa lui a fost doamna Berivoje, prezentă ca de obicei pe gard. A mustăcit şi a râs în sinea ei, ceea ce denotă cât de mârşave pot fi pisicile. De mâncat, Eli nu a mai mâncat coaja, pentru că nu i-a mai trebuit văzând că e plină de bale. S-a dus la trei case mai încolo, unde locuieşte băiatul popii şi i-a spus că e un căcăcios dacă nu mănâncă coaja, iar el a mâncat-o ca să-i arate că nu e. Trei zile l-a durut burta, însă nu se ştie dacă de la coaja verde sau de la balele de

măgar. Măgarul ar spune că de la coaja de pepene că doar lui, balele nu i-au făcut rău niciodată.

Eli, mărişoară acum, nu mai ţipă, ba chiar se poartă teribil de frumos cu dânsul, Măgarul, sufocându-l cu mici drăgălăşenii tipic feminine. Îl piaptănă, îi pune funditţă (aşa cum a învăţat la grădiniţă în poezia *Pisicuţă, pis, pis pis/ Te-am visat azi noapte în vis/ Fundă roşie-ţi puneam, te spălam, te pieptănam*). Eli o iubeşte straşnic şi pe doamna Berivoje, dar aceasta ştie să fugă întotdeauna la timp şi ştie să se cocoaţe pe cele mai înalte crăci ale copacilor, ceea ce dl. Măgar nu e în stare să facă. În ultimele zile el a clocit planuri mârşave de răzbunare pe care încă nu a apucat să le pună în aplicare.

Azi, Eli este pusă pe fapte bune. S-a spălat cu grijă pe mâini şi pe faţă, s-a îmbrăcat cu rochiţa frumoasă pe care şi-a luat-o singură din dulap, s-a pieptănat cu degetele şi şi-a luat punga cu melci *Haribo*. Rochiţa este azurie şi înfoiată la mânecile scurte, iar când se învârte face valuri, valuri în jurul ei. Ajunsă în faţa casei, i-a spus *săru'mâna* doamnei cu găini şi, ca o fetiţă cuminte ce e, şi-a desenat un şotron pe asfalt şi a început să sară într-un picior fără să facă gălăgie. Ceea ce trebuie să recunoaştem că e demn de laudă. Melcii de jeleu se rostogolesc în buzunar, ori de câte ori piciorul ei se desprinde de asfalt, sare în aer şi apoi cade într-o căsuţă din şotron. E tare cuminte acum şi se laudă singură pentru asta, fără falsă modestie. Îşi spune Eli în minte:

- Nimeni nu e mai cuminte decât mine în toată lumea. Nici în Mediaş, nici în Medina, Honolulu şi Paţagonia.

Dacă nu ştiaţi vă spun eu că Paţagonia este o ţară din America de Sud, unde locuiesc mulţi paţagonezi, pinguini, delfini şi broaşte ţestoase. Aşa i-a spus ei un verişor care e la şcoală în Bucureşti.

În timp ce Eli sare în şotron, o vecină bătrână, fără brâu de lână, însă cu un beteşug la piciorul stâng, o priveşte după perdea şi îşi spune în minte:

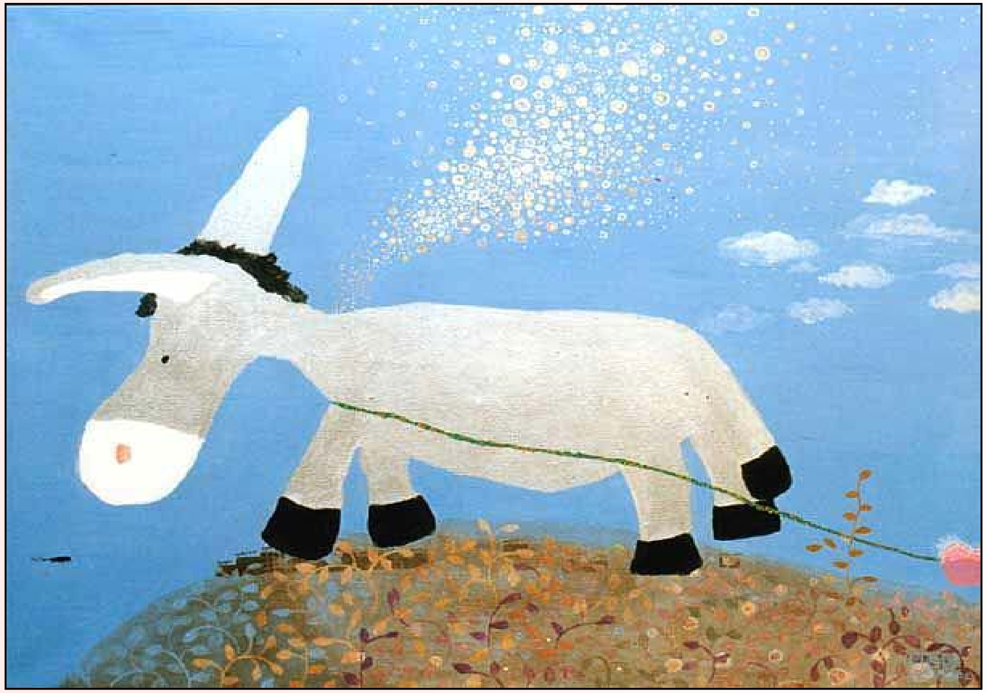
- Tare rău o să ajungă copila asta. Rău, rău...

Clămpăne din proteză şi dă din cap a semn de înţelegere, înţelegere din aceea profundă la care nu au acces decât vecinele pensionare care se plictisesc în pauzele dintre *telenovele*. E genul de femeie care abia aşteaptă prima zăpadă, îi pândeşte cu nerăbdare pe copiii care fac gheţuşuri şi apoi, cu mare sârg gospodăresc, toarnă pe ele sare şi nisip.

Eli sare în şotron şi melcii sar şi ei în buzunar. Dl. Măgar trece placid pe lângă ea, cu capul întors spre trotuarul celălalt. E în drum spre cârciumă să-i ia cafeaua sticlarului. Eli îl vede şi-l salută politicos:

- Bună ziua dl. Măgar!

Dl. Măgar nu găseşte de cuviinţă să-i răspundă şi tropa-tropa merge mai departe ţinându-şi urechile ciulite. Dintr-un moment în altul, se aşteaptă să-i sară în faţă şi să-l pupe sau să-i pună o şapcă în cap. Aşa că înţelegeţi, sper, de ce dumnealui e atât de ciufut, ca un mistreţ neprietenos.

Dar fetiţei nu-i pasă. Ea sare cuminte în şotronul ei, iar melcii se rostogolesc în continuare în buzunarul rochiţei. Acum, când se apropie de ea băiatul popii, bate un vânt dinspre apus, o adiere călduţă cu mireasmă de vanilie. Poate că cineva face gogoşi. Ei se împacă bine acum, sunt chiar prieteni de câteva zile, asta după ce popa i-a spus Elei că va ajunge în Iad dacă o să mai tragă şuturi în fundul băiatului. Cum ea nu are de gând să ajungă în Iad, este cuminte acum. Mircică (aşa-l cheamă pe băiatul popii) nu prea e pe placul ei, pentru că se smiorcăie din orice şi se duce s-o pârască şi din cauza lui nu mai primeşte ciocolată de la doamna cu găini.

Azi, Eli e tare cuminte (trebuie să mă repet ca să înţelegeţi bine cât de crudă poate fi viaţa cu copiii cumsecade). I-a zâmbit frumos, cu toţi dinţii pe care îi avea în gură, l-a întrebat dacă vrea să joace şotron, el a spus că nu, nu vrea, pentru că e băiat şi băieţii nu joacă şotron, iar Eli nu s-a supărat, că doar e cuminte. Şi-a scos un melc roşu din buzunar, l-a pus pe limbă şi a început să-l sugă cu poftă. Are gust de căpşune. Melcul translucid trece dintr-o parte în alta a gurii şi, din când în când, iese afară pe limba fetiţei care-l ridică cu două degete şi se uită prin el la soare. A devenit aproape transparent. S-a dus în faţa lui Mircică, şi-a mijit ochii şi a scos limba, cu melc cu tot. Din gâtul lui Mircică a ieşit un sughiţ şi apoi el a ţipat la ea:

- Eşti o proastă şi o greţoasă! Hai pa!

A fugit apoi s-o pârască lui taică-său, iar taică-său, popa, de data aceasta i-a spus că el e un prost. Ea a rămas acolo, pe şotron, şi se întreba cu ce a greşit, că doar toată ziua nu a făcut obrăznicii! Cugetând bine de tot, şi-a dat seama că nu e rentabil să fi cuminte, aşa că a luat-o la fugă după el. L-a aşteptat să iasă din biserică (unde s-a smiorcăit la taică-său), ca apoi să-l înghesuie lângă un gard de piatră şi un boschet prăfos. A intrat cu capul în stomacul lui, aşa cum a

văzut că fac berbecii. Cum Mircică nu e berbec, lovitura l-a năucit de tot, de nu mai putea să respire. S-a prelins lângă gard ca o picătură de rouă de pe o frunză, însă Eli a crezut că se preface şi tot sărea în faţa lui cu pumnii ridicaţi, aşa cum sar cangurii la bătaie. Până să-şi revină el din năuceală, ea s-a plictisit să tot sară şi s-a dus să-l caute pe dl. Măgar.

Ca o paranteză: fix peste 11 ani şi 123 de zile, Mircică (pardon, atunci toţi îl vor striga Mircea), va simţi din nou o lovitură în stomac din cauza Elei. Asta se va întâmpla la mare, într-un sfârşit de vară, când vor merge cu corturile împreună cu mai mulţi vecini şi colegi de liceu. Într-o dimineaţă, ea va face roata ţiganului pe malul mării, pe nisipul ud şi fusta îi va cădea peste faţă şi mâini, apoi din nou peste picioare, de multe, multe ori, până când el va ameţi la cap şi va simţi lovitura în stomac. Când se vor strânge toţi să-şi bea cafeaua, în faţa unui cort, el îi va spune din nou că e o proastă, pentru că nu poate să-şi aprindă singură ţigara. Ea va zâmbi absentă şi nu va mai sări la bătaie iar un alt băiat îi va şterge cu degetul mare sarea de pe buze.

Despre iertăciuni

Să ne întoarcem în zilele noastre. Dl. Măgar tocmai ducea în spinare cana cu cafea, goală pe jumătate şi fără zahăr (bărmăniţa i-a dat lui să ronţăie cubul). Văzând-o pe Eli, zbughe-o, a

luat-o la goană, ajungând acasă în două minute cu doar câţiva stropi de licoare pe fundul stacanei. Sticlarul nu şi-a dat seama de pagubă. A înghiţit stropii, zicându-şi că, probabil, băuse cafeaua înainte. Trece tot prin faza aceea când îşi lasă şosetele împuţitoare pe jos, în bucătărie, căci nu are cine să i le ridice şi să i le spele. De data aceasta Eli chiar că s-a simţit teribil de jignită şi şi-a spus în sinea ei că niciodată nu o să mai meargă la Măgar, că niciodată nu o să-i mai atârne păpădii de urechi şi niciodată nu o să-i mai spună poveşti. Să fie clar!

– Niciodată, niciodată, niciodată! Să mi se usuce mie limba în gură şi să n-am parte de melci dacă o să-l mai bag în seamă! Urâtu' dracului!

Acestea fiind zise, s-a întors pe călcâie (şi rochiţa s-a înfoiat frumos în jurul ei), şi-a dat

codiţele pe spate şi a plecat spre leagănele de la blocuri. Pe la mijlocul drumului s-a răzgândit şi s-a dus spre casa sticlarului. Doar un pic de tot o să stea acolo. Oricum, trebuia să se ducă să-şi ceară iertare. Nu ştia pentru ce, însă mama ei aşa i-a spus, că e politicos să-ţi ceri iertare după ce superi pe cineva. A observat că Măgarul e supărat, dar ea nu i-a făcut nimic, aşa că nu are motive să-şi ceară iertare şi, în concluzie, el nu va avea de ce să o ierte şi să o lingă pe ureche. Mda, cam delicată situaţia! A simţit cum i se îneacă corabia din gât, cum i se strânge stomacul şi inima de sub rochiţă îi bate ca o vrabie smintită. Din fericire, i-a venit o idee măreaţă. A intrat în curtea sticlarului, în bucătăria lui, l-a salutat politicos şi a scotocit prin bufet până când a găsit o oală şi o lingură. Dl. Ciocârlău a mormăit ceva care părea de bine şi n-a întrebat-o de ce-şi bagă nasul în oalele lui. Era ocupat să picteze o căsuţă albastră, caraghioasă, cu multe gogoloaie ce în mintea lui erau flori. Are pe nas o pată de vopsea.

Eli e în drum spre grădină. Se tupileşte pe după pomi şi se fereşte de fructele care-i cad în cap cu un zgomot sec de mere coapte, căzute pe un cap cu codiţe. Ajunsă sub un păr, a uitat ce caută acolo şi şi-a dat capul pe spate, căscând gura, aşteptând să-i cadă în ea o pară mălăiaţă. Nici o pară nu a binevoit să se desprindă de crăci. În fine! Ajunsă în spatele d-lui. Măgar a început să bată cu lingura în oală şi să ţipe ca apaşii din filme. Putem spune că doar o minune a făcut ca inima d-lui Măgar să nu se oprească pe loc sau să nu se spargă în

zeci de bucăţele. Dânsul a luat-o la goană, încercând să iasă prin gard. O idee cât se poate de nefericită, gardul dovedindu-se a fi mai ţeapăn decât el.

- O... Te-ai lovit dragule? Te doare? Unde te doare? Aici la cap unde ai cucuiul ăsta mare? Ia să te pup niţel, să vezi cum o să-ţi treacă! Te-am supărat cu oala? Iartă-mă, nu o să mai fac. Uite, arunc oala asta rea, o arunc de tot. Da. Aşa-i trebuie, zise Eli.

Şi a aruncat oala într-o tufă de mazăre, să se înveţe minte să nu mai facă gălăgie şi să nu-l mai necăjească pe prietenul ei. Fericită că şi-a cerut iertare, fetiţa l-a pupat dulce pe cucui şi l-a pansat cu grijă (scuipând pe o frunză pe care i-a lipit-o de julitură). Văzând că tot îl doare, i s-a făcut o milă nemaipomenită şi a început să plângă cu sughiţuri. Cu amândouă mâinile îl ţinea de gât şi-i pupa căpăţâna aşezată pe genunchii ei. Stăteau amândoi acolo, sub dud, şi plângeau de se zguduiau frunzele în jurul lor şi nimic nu ar fi putut să-i oblojească. Berivoje se uita la ei de pe gard. Până şi găinile au încetat să mai pigulească, dar ele sunt nătânge şi nu ştiu să potolească din plâns fetiţele şi măgăruşii. Osteniţi de lacrimi, au adormit în iarbă. Eli cu mâna dreaptă după gâtul lui şi doar muştele şi fluturii au îndrăznit să le dea târcoale. Dl. Măgar alunga bărzăunii cu coada şi urechile, aşa, să nu o trezească pe Eli.

Spre înserat, sticlarul picta cu roşu şi verde melci translucizi pe o cană albă şi, din când în când, se uita spre grădină unde lumina cădea pe Eli, dl. Măgar şi doamna Berivoje. Şi atunci, el se gândea că tare mult i-ar fi plăcut să fie motan, să facă echilibristică pe garduri şi să se plimbe pe acoperişuri. Prin vechea spărtură din gard, Mircică se holba la măgarul prăfos, cum e ţinut cu mâna de gât şi şi-a spus atunci că se va face şi el aşa. Măgar!

Petele de lumină de pe cei doi se micşorau din

ce în ce mai mult, până când ei i s-a făcut frig şi dor de plapuma cu ursuleţi şi elefănţoi mov. L-a mai pupat o dată pe cucui şi a fugit acasă, lăsându-l şi mai amărât, cu faţă lungă şi frunza cu scuipat lipită de julitură. Pentru că nu mai avea pe cine să spioneze, doamna Berivoje a plecat acasă la stăpâna ei, Culegătoarea de melci. Sărind pe masa din bucătărie, i-a povestit toată tărăşenia,

dar aceasta, fiind femeie şi nu felină, a auzit doar miorlăituri şi a crezut că îi e foame, aşa că i-a pus la nas un castron cu lapte şi tăiţei.

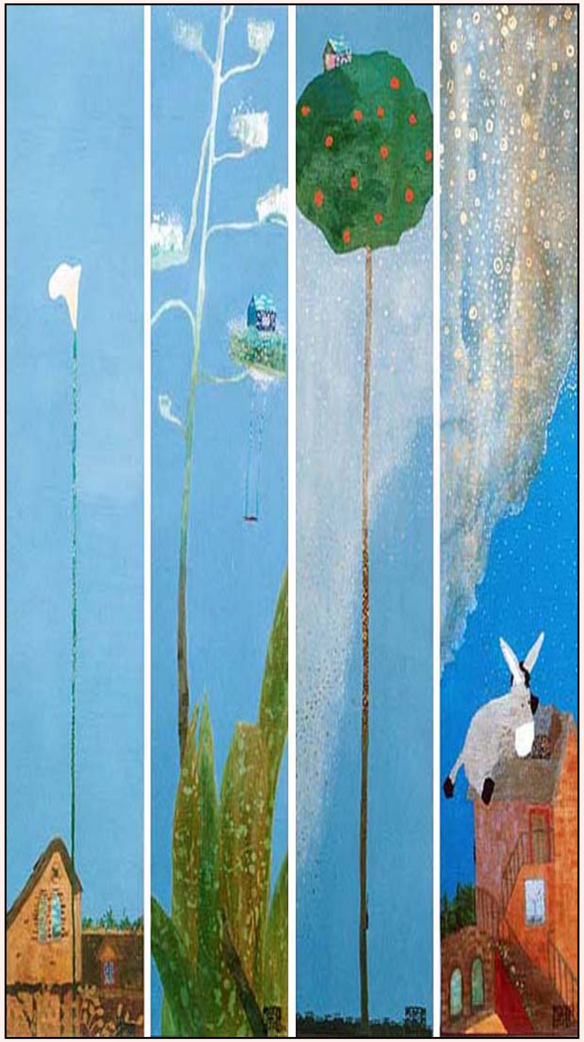
În noaptea aceasta, Culegătoarea de melci îl va visa pe preot cum o ceartă pentru că a păcătuit, sticlarul va visa că păcătuieşte cu Culegătoarea în dormitorul cu vitralii, dl. Măgar va visa cum suge lapte de la o măgăriţă şi pe Eli cum bate cu lingura în oală. Fetiţa visează acum că joacă şotron pe un nor, sare, sare şi gata, cade de pe nor şi pluteşte uşor spre pat. Şi Mircică e fericit în somn, căci se vede pe el cum o trage pe Eli de codiţe şi cum îi cară pumni în cap.

Noapte bună şi vise pufoase!

Canibalii din Deltă vor sandviş de măgar

Ar fi foarte multe de povestit despre dl. Măgar, sticlarul Ciocârlău, Culegătoarea de melci, Eli şi Mircică. Şi doamna Berivoje. Până nu uit, aş vrea să vă spun cum s-a schimbat comportamentul Măgarului, în rău, după ce fetiţa a bătut cu lingura în oală, la urechile lui lungi. Dacă ar fi avut urechi mai scurte, sigur că ar fi auzit mai puţin şi nu l-ar fi apucat strechea încetul cu încetul.

Fetiţei îi plăceau umbrele de tot felul, le pândea şi sărea pe ele ca în jocul ,,*Păsărică mută-ţi cuibul!*". Mai sărea pe capacele de canal, până când taică-său i-a tras una la fund şi i-a spus să se

potolească pentru că o să cadă acolo unde trăiesc şobolanii.

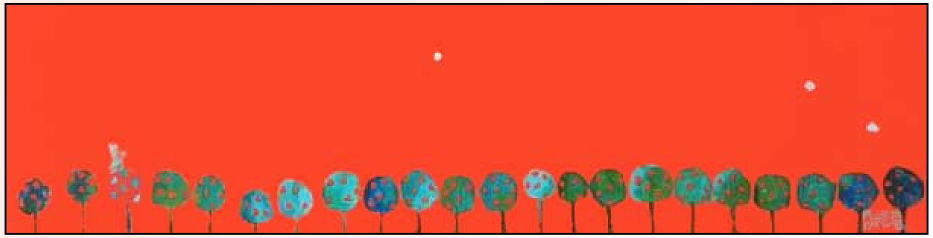
Măgarului nu-i plăceau umbrele de pe stradă şi nu sărea ca apucatul pe ele. Până când, într-o zi, observând că biserica saşilor are umbra mai lungă decât turla, s-a apucat să tragă cu dinţii de ea, s-o scurteze. Doar din răutate a făcut asta, să nu mai aibă Eli spaţiu atât de mare de ţopăit. Fireşte că nu a reuşit să scurteze umbra! Nimeni nu i-a spus că e o aberaţie, că nu poţi să tragi cu dinţii de o turlă umbroasă. La cofetărie, fix la ora 13.00, literele de pe geam se lipeau de trotuarul de afară, apoi dispăreau una câte una, în timp ce soarele se muta pe cer. Fetiţei

îi plăcea asta, dar Măgarului nu. Ca un nesimţit se ducea în faţa cofetăriei la ora 13.00, se aşeza pe trotuar ca să nu mai aibă loc umbrele să se lăfăie. Prima dată Eli s-a supărat urât de tot, apoi i-a trecut când a văzut că literele umbroase se aşezau cuminţi pe spinarea Măgarului şi pe scăfârlia lui. Aşa că îşi lua vată de zahăr, mânca în faţa lui şi se uita la umbre ca la cinematograf. La faza asta Măgarul a căzut de fraier. Apoi, fetiţa tot îi bagă în cap o grămadă de poveşti fără noimă pe care el încearcă să le uite, dar nu poate oricât de mult s-ar strădui.

- Albina n-are dinţi, albina n-are dinţi, albinaaaaa... n-are, n-are, strigă Eli.

Da, bine, albina nu are dinţi! Şi ce e cu asta? Măgarul s-a gândit, o lună încheiată, la faptul că albinele nu au dinţi. Pe el îl durea în cot, dar tot îi bâzâiau prin minte cuvintele acestea enervante. Şi de unde ştie ea, mă rog, că nu au dinţi? A căscat gura unei albine şi s-a uitat cu lupa? Ei bine, poate că au dinţi! Da domnule! Poate că au dinţi, de ce să nu aibă şi ele?

Zi şi noapte numai la albine se gândea. Apoi, Eli i-a spus o poveste adevărată, despre canibalii din Delta Dunării care locuiesc în colibe cocoţate în sălcii bătrâne şi pescuiesc turiştii de pe crăci şi îi mănâncă fierţi la ceaun, în lapte de capră sălbatică.

- Da Măgare, ia aminte la ce-ţi spun eu! Să nu te duci niciodată în Deltă, pentru că te vor hali cu coadă şi copite cu tot, doar pentru că eşti străin de locurile acelea. Cu măgarii de acolo canibalii nu au nimic. Ba chiar am auzit că sunt multe măgăriţe amazoane care trăiesc în cârduri prin păpuriş, fac plajă pe dig şi se hlizesc la lipoveni. Ăştia sunt

pescari veniţi din Lipovenia, o ţară mică de peste munţi şi văi unde toţi beau apă de foc şi dansează în apă.

Măgarul e un domn deştept, aşa că nu a crezut asemenea bazaconii. Drept urmare, a dat din cap dispreţuitor. Cu copita stângă din spate s-a scărpinat la scăfârlie, în timp ce fetiţa îi povestea în continuare.

- Canibalul tată cu canibala mamă stau pe crăci, într-o salcie pletoasă, aşa ca rockerii, de nu mai vezi nimica, şi stau ei frumos cu undiţele în mâini şi îi aşteaptă pe turişti. În cârlig atârnă câte o portocală sau o piersică, depinde de ce au ei ca momeală. Şi haţ, prind ei câte un copil sau un măgar! Îi bagă într-un ceaun uriaş, plin cu lapte de capră, pătrunjel, ţelină, morcovi, condimente din reclamă şi ulei (tot din reclamă), iar când sunt gata fierţi îi pun pe un platou şi îl cheamă la masă şi pe canibalul copil.

În timpul acesta Măgarul rânjeşte blazat, aşa într-o doară, ca să-i arate că nu-i pasă de poveştile astea de adormit copiii mici. Din când în când, le cad în cap dude coapte, fructele lăsând pe ei dâre lungi de sirop. Berivoje stă la umbră, în tufa de mazăre şi doar mustăţile i se mai văd. Trage cu urechea. E firesc, că doar e pisică.

- Aşa mi-a spus mie verişorul din Bucureşti, dar m-a pus să jur că nu mai zic la nimeni. E secret. Eu ţi-am spus că-mi eşti prieten şi nu pot să te las în ceaunul canibalilor. Asta aşa, dacă aveai de gând să mergi în concediu în Deltă. Dar uitasem că măgarii nu au concediu. Păcat! Dacă ai fi avut ai fi putut să mergi în Deltă, în vizită la măgăriţele amazoane şi în ultimul moment aş fi venit să te salvez.

Măgarul s-a oprit din mâncat dude. Deja nu-i mai plăcea cum sună povestea. Cum adică, verişorul din Bucureşti i-a spus de canibali? Atunci, sigur e adevărat! Şi de ce, mă rog, el nu

are concediu? E mai prost decât alţii?

- Nu mi-ar plăcea deloc să facă sandviş din tine. Dragul de tine! Eu cu cine o să mă mai joc? Mi-a povestit că pescarii ăia răi, din Lipovenia, prind cu plasele măgarii înecaţi şi îi lasă în apă, îi leagă cu funia de mal. Peste noapte, toţi peştii din baltă intră în burta măgarului şi îi mănâncă

maţele, iar dimineaţa pescarii prind ştiucile cu mâna.

S-a înverzit Măgarul! Şi eu cred că e de înţeles. Ba chiar i-au rămas dudele în gât. De acum încolo, multă vreme, o să viseze măgăriţe nude ce fac plajă în colb, canibali care vor *hamburger* de măgar, cu muştar şi maioneză, undiţe ce atârnă din sălcii şi un soare dogoritor, pus la prăjit pe sobă, în ulei din reclamă. Coşmarurile nu fac bine măgarilor, a constatat el, şi, de când a făcut constatarea, şi-a jurat că nu o să mai doarmă nopţile. Berivoje are insomnii aşa că-l însoţeşte în lungile plimbări. Stă pe capul lui, între urechi, şi se plimbă pe străzile albite de lună, pe lângă case sforăitoare, stâlpi de înaltă tensiune, prin intersecţii pustii, poliţişti adormiţi şi beţivani sprijiniţi de ziduri. Atunci par şi ei albi de la lună, lăptoşi, sau poate că de la Calea Lactee. Din când în când, se întâlnesc cu melcii care au anunţurile lipite de spinările lor. Sticlarul nu ştie de escapadele acestea, dar îi visează şi dimineaţa îi

pictează pe sticlă. În timp ce el îi visează cum se plimbă pe străzile lăptoase şi în timp ce ei chiar bântuiesc prin oraşul adormit, Măgarul din vitralii se dă huţa pe leagăn, se plimbă pe nori cu bicicleta, iar Berivoje sare ţonţoroiul pe un câmp cu gogoloaie roşii.

Cum se fură un ou şi-un bou

Într-o dimineaţă de rău augur, fetiţa şi-a dat şi ea seama că o să ajungă rău de tot, aşa cum tot îi spune vecina şi cantorul de la biserică. Şi-a adus aminte că în primăvară a furat un ou de Paşte, frumos vopsit cu fluturaşi, pe care ea chiar nu a vrut să-l şterpelească, dar i-a făcut cu ochiul şi a sărit singur de pe masă în buzunarul rochiţei, iar melcii de jeleu nu s-au supărat că sunt înghesuiţi. Acasă nu avea decât ouă pătate cu vopsea, fără fluturaşi, iar găinile sticlarului aveau în cuib doar ouă albe. Nimeni nu a descoperit furăciunea în vânzoleala vizitei şi niciodată nu a fost bănuită. Copiii de la grădiniţă nu au arătat-o cu degetul şi nu au strigat după ea că e o hoaţă, însă educatoarea tocmai i-a

învăţat proverbul cu „*Cine fură azi un ou, mâine va fura un bou*".

Cred că vă daţi seama ce era în căpşorul ei. Când se pieptăna, când mânca supă, când îşi lega bareta de la sanda, când sărea coarda sau se plimba cu Măgarul, ea tot la bou se gândea. Ce să facă ea cu un bou? Nu-şi doreşte un bou şi nici nu ştie unde să-l ascundă, că doar e prea mare, e mai mare decât un măgar. Şi cum se fură un bou? L-a întrebat pe taică-său, dar el nu avea timp şi i-a spus să termine cu prostiile şi să se ducă la joacă. L-a mai întrebat de două ori. El i-a mormăit ceva fără sens. Apoi, când l-a întrebat şi a cincea oară, i-a tras o palmă peste fund şi a ţipat la ea că el are probleme mai importante şi

că nu-l interesează cum se fură un bou. A plâns două ore, singură, în fundul grădinii sticlarului. Nici Măgarul nu era acolo, nici doamna Berivoje şi nici Mircică. Ce să facă? Boul nu ar încăpea la ea în dormitor, nici sub pat, nici în dulap, nici pe balcon nu ar încăpea. Şi cu ce să-l hrănească? Cu melci din jeleu?

E dimineaţă. S-a îmbrăcat frumos, în pantalonaşi scurţi cu bluză albastră cu Bugs Bunny, l-a luat pe Măgar de căpăstru şi a mers cale lungă până la marginea oraşului, pe un câmp cu vaci şi boi. Vacile şi boii pasc. Nici un Ferdinand nu e pe acolo să miroasă florile ca în desene animate. Eli e dezamăgită, dar e destul de mare ca să-şi dea seama că personajele din desene animate sunt doar în televizor. A ochit un bou mai frumos, cu ochii blânzi şi gene lungi de domnişoară, s-a dus în faţa lui şi i-a băgat un melc în bot. Cu sila! Boul l-a scuipat. Se pare că nu i-a plăcut gustul de căpşune. Smocul cu iarbă nu l-a mai refuzat şi nici nu a spus nu, când ea i-a şoptit la ureche că trebuie să-l fure. Numai că nesimţitul nu a vrut să se mişte. Parcă ar fi fost catâr. L-a prins de un picior şi a tras de el, dar degeaba, tot nu se mişca.

- Unu, doi, trei! Acum!

Şi totuşi, boul nu s-a mişcat. Nu din rea credinţă, cum am putea să bănuim, ci pur şi simplu pentru că e bou şi nu a priceput nimic din ce i-a spus Eli. A dat din cap aşa, din obişnuinţă, s-a prefăcut doar că a înţeles. S-a lăsat păgubaşă doar după ce a obosit. Planul s-a dus pe apa Sâmbetei. A avut de gând să-l ducă pe bou la piaţa de zarzavaturi şi cu banii de pe el să cumpere două bilete de tren spre Deltă, să meargă cu dl. Măgar acolo, să înoate printre nuferi, să facă plajă cu măgăriţele, să danseze şi să-l salveze de canibali în ultimul moment, răsturnând ceaunul cu lapte de capră sălbatică. Însă, acum nu mai poate, pentru că boul nu vrea să meargă cu ea la piaţă, să fie vândut. Nesimţitul!

S-a consolat repede, făcând tumbe şi roata ţiganului pe pajişte, ocolind cu graţie vacile, boii şi baligile. Plin de demnitate, blazat, cu nasul pe sus, dl. Măgar nu s-a dedat la asemenea necuviinţe, preferând să se scalde în praf. Atât i-a trebuit Elei, că a vrut şi ea şi prin urmare, s-a trântit în colb, apoi a început să ţopăie în jurul Măgarului şi el în jurul ei.

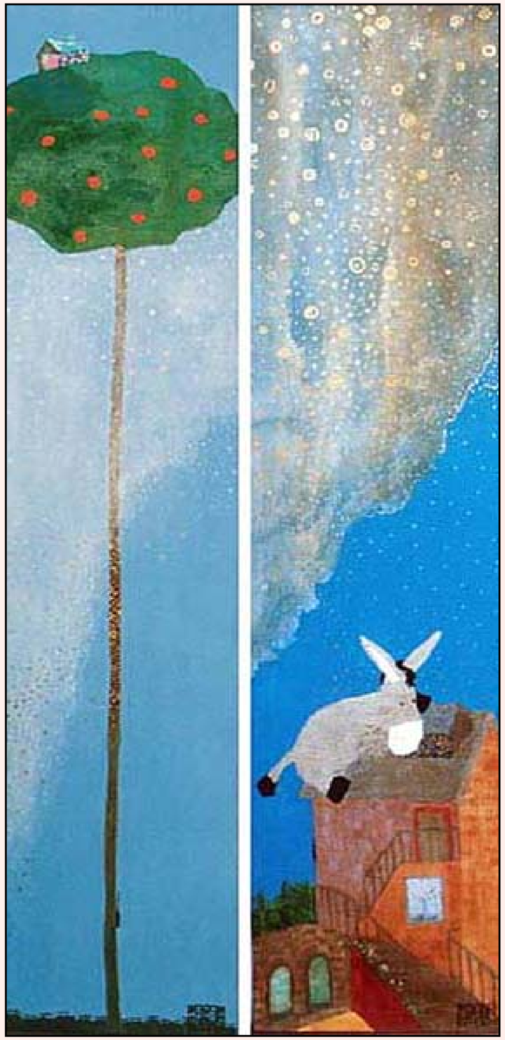
– Zdranga, zdranga, zdranga da... aa... aaaa! Zaranga, zdranga, zdanga ha ha, zdranha!

Un pas în colb, unul în aer, un pas în colb, unul în aer, şi, *zdranga*, cântau pe două voci. Mă mir că nu au ameţit de atâta învârteală!

Când li s-a făcut foame, s-au înfruptat cu fragi şi zmeură până când li s-au umflat burţile tare de tot. Au mai îngrămădit pe gât piersici dintr-un piersic bătrân cu crăcile aplecate până la pământ. Printre acele crăci îmbârligate, stătea o bufniţă bondoacă, zbârlită la pene şi încruntată care făcea la fel ca toate aceste zburătoare: *buhu hu, bu hu huuuuu.*

Mişcarea de eliberare a piticilor de grădină

Ajunsă acasă, după-amiaza târziu, cu genunchii juliţi, prăfuită şi mocirloasă, a primit două scatoalce şi au trimis-o nemâncată la culcare, să se înveţe minte să nu mai meargă hai-hui şi nici măcar nu i-au dat piersici aduse de la ţară că doar era pedepsită. Până să adoarmă a avut timp să cugete la un plan măreţ, iar dl. Măgar ce stătea afară, lângă fereastra ei, a băgat bine la căpăţână. Planul se numeşte *Mişcarea de eliberare a piticilor de grădină*. De la vărul ei a auzit ceva legat de mişcarea de eliberare a cubanezilor şi i-a plăcut tare mult cum sună. Însă, cum nu cunoaşte nici un cubanez în Mediaş, s-a gândit să-i elibereze pe piticii

oropsiţi. De altfel, vărul ei i-a povestit de Robin Hood care, în Anglia, ţara strămoşilor d-lui Măgar, se duce în fiecare noapte pe la oamenii bogaţi, le răpeşte piticii din faţa caselor, eliberându-i apoi în păduri, acolo unde trăiesc zânele şi balaurii. Cum, necum, a reuşit să-l convingă şi pe Mircică (care e ceva mai mare decât ea, cât înălţimea unui morcov) şi, într-o noapte, l-au luat pe dl. Măgar (cu teleguţă cu tot), pe doamna Berivoje şi, din grădină în grădină, au mers şi s-au chinuit să-i care pe piticii de ipsos. Măgarului i-a fost frică să meargă până în pădure, aşa că i-au eliberat în parc, printre copaci. Mircică, fiind mai mârşav decât Eli, a vrut să ceară răscumpărare pentru ei, însă nu ştie să scrie. A lăsat

el nişte bileţele cu X-uri şi desene alambicate, însă stăpânii piticilor nu au înţeles nimic. Nu că ar fi fost ceva de înţeles!

Dimineaţa, ros de remuşcări, dl. Măgar a vrut să trădeze cauza. Da! Nici mai mult, nici mai puţin. Aşa a vrut să facă. S-a învârtit el prin grădină, în jurul dudului, şi tremura de teamă să nu bată cineva la poartă. Îl treceau toate năduşelile. A vrut să se ducă repede în parc şi să strângă piticii, să-i pună la loc, la casele lor, însă nu putea să facă singur aşa ceva, pentru că e un lucru ştiut: măgarii nu au mâini. Asta e de bine!

- Laptele de pasăre a fost muls de la rândunici sau de la canari? a vrut să ştie Eli care îşi haleşte desertul stând cu nasul în castron şi cu fundul pe covor.

Nu are remuşcări, deloc chiar, nu se gândeşte la soarta piticilor eliberaţi în parc, nici la zbuciumul bietului domn Măgar. Se gândeşte la desertul ei de lapte, vanilie şi albuş de ou de găină. Da, e de găină, dar ea nu are de unde să ştie, din moment ce nu i-a spus nimeni.

- E din lapte de rândunea.

Spunând acestea şi-a mai băgat un nor de albuş cu vanilie în gură fără ca cineva s-o contrazică. Oamenii mari de lângă ea erau ocupaţi cu treburi importante ce ţineau de noua canapea din sufragerie, pantofii vecinei, de şeful dobitoc al tatălui. În schimbul de vorbe dintre părinţi şi vecină, cuvintele Elei se făceau mititele de tot, mai mici decât furnicile de sub bufetul din bucătărie. Bufet pe care e desenată artistic Berivoje, pe sertarul cu linguri şi furculiţe, într-un stil ce aduce în acelaşi timp a impresionism, expresionism, cubism şi mâzgâlism.

- Ba nu, e lapte de canari galben!

Din nou nu a contrazis-o nimeni. Cei mari

fiind ocupaţi cu ceştile de cafea şi păhărelele de rachiu din mere. În ruptul capului Eli nu ar fi putut să bea lapte de vrabie, aceste păsări fiindu-i total nesuferite. Ca să înţelegeţi mai bine, vă spun că s-ar simţi nemaipomenit în mijlocul unei haite de câini maidanezi, dar ar ţipa ca din gură de şarpe dacă ar nimeri lângă un cârd de vrăbii gureşe. Nu ştiu de ce are mereu impresia că vrăbiile vor să-i sară în cap cu răutate şi să i se prindă în păr, la fel cum fac liliecii. În urmă cu un an, o vrabie borţoasă i-a intrat în cameră şi a zburătăcit pe acolo, izbindu-se de pereţii ei albaştrii.

Băgând lingura în castron se întreba cum se mulg canarii. Că doar sunt mici de tot! Şi rândunelele sunt mici, totuşi se mulg, apoi se toarnă vanilie în castron, peste bucăţi de nor şi iese un desert minunat de te lingi pe bot.

Mircică ar fi înghiţit în sec dacă ar fi ştiut că Eli se îndoapă cu lapte de pasăre. Ar fi refuzat atunci clătitele cu ciocolată, trântindu-se la pământ, ţipând că vrea şi el din aia. La fel şi Eli, ar fi crăpat de ciudă să ştie că Mircică haleşte clătite şi că ea nu are. Probleme existenţiale, ce să-i faci... Doar dl. Măgar are necazuri mari, mai bine spus va avea, şi nu din cauza eliberării piticilor de grădină fără voia acestora din urmă. Sticlarul Ciocârlău îl scarpină între urechi, spunându-i vorbe frumoase de tot, chiar duioase. Îi miroase a vin tricoul, iar blana Măgarului a dude storcite şi a iarbă. Şi-a băgat scăfârlia pe fereastra de la bucătărie, iar pe o parte şi alta e încadrat de vitraliile cu dealurile cocoşate, gogoloaiele roşii, bicicleta zbanghie pictată cam într-o dungă. Din spate, se vede fundul lui mare, înconjurat de geamurile pictate. Sticlarul stă pe scaun, lângă fereastră şi masă, şi pe masă are o stacană cu nori, plină cu vin roşu, iar mâna lui stângă e pe scăfârlia domnului Măgar.

E seară acum, o seară de vanilie, cu cerul gălbui spre apus, auriu şi moale. Lumina cade pe cei doi, pe fundul Măgarului şi pe capul sticlarului,

pe melcii din grădină, pe Berivoje, pe strada care duce la casa fetiţei, ca apoi s-o cotească pe trotuarul care duce la casa lui Mircică. Casa Culegătoarei de melci e deja amorţită de întuneric, peste câteva minute va fi luminată de lună. Eli visează că e neînfricată pe Măgar, amândoi aleargă şi aleargă la trap şi în galop, o copită se împiedică de o buruiană încâlcită, se ridică, aleargă şi aleargă pe dealuri pe lângă micile case de turtă dulce, un melc de jeleu le iese în cale spunându-le poezii, din mers ea înhaţă piticii şi îi pune în faţă, pe şa, aleargă şi aleargă fugărită de cubanezii lui Robin Hood. Sub plapuma cu ursoi şi elefănţoi, dă din picioare şi mâini, la fel cum se zvârcoleşte şi dl. Măgar în culcuşul de sub dud. Din motive necunoscute, visul ei a trecut şi în căpăţâna lui. Mircică visează că primeşte bani şi batoane de ciocolată drept răscumpărare pentru pitici, se duce în faţa Elei, muşcă cu sete, se îndoapă, se mânjeşte pe faţă şi rânjeşte, îi toarnă pumni în cap şi şuturi în fund, aleargă după ea, fuge, fuge, fuge, o prinde şi-o scapă, fuge, fuge…

Vede voci şi rosteşte auzenii

Şi-a dat seama că ceva nu e în regulă cu el când a văzut voci printre ierburi. Ştia că vocile sunt de auzit, nu de văzut. De asta s-a speriat teribil, luând-o la goană prin grădină, accidentând-o pe Berivoje. În ultima secundă a reuşit să se ferească de copite, dar tot i s-a strâmbat mustaţa şi mai tare. Acum e în zig-zag. i s-a părut din nou ciudat când dudele s-au acrit, aşa peste noapte, că au căpătat brusc un gust de leşie şi acritură storcită. Din ce în ce mai des, vede pete purpurii în ierburi, pete lunguieţe, dolofane, oblice ce sar ţonţoroiul. Părerea mea e că nu putea ieşi nimic bun din toată treaba asta.

De câteva zile, nu se mai duce la crâşmă să-i aducă cafeaua sticlarului, iar acesta nu se supără, ba chiar e înţelegător, îl lasă în pace să stea sub dud şi să aţipească la umbră. I-a adus în vizită un nene care părea cumsecade până când i-a pipăit burta cu răutate, pentru că l-a durut al naibii de tare de a trebuit să se scoale şi să încerce să fugă, dar n-a putut pentru că era vlăguit de oase. S-a petrecut mai apoi un fapt teribil de ruşinos la care au asistat toate lighioanele din

curte. Mare umilire! Nenea acela i-a vorbit frumos, se pare, momindu-l cu promisiuni despre morcovi, dude zemoase şi plimbări prin poieniţe. S-a dus în dosul lui, vorbindu-i la fel de cald, cu o voce adormitoare. A băgat un termometru în fundul lui, iar de acolo, spre maţe, un jungher încins i-a răscolit durerea până la cap şi înapoi, în stomac. El nu putea să facă nimic, decât să ţipe tare, tare de tot şi să-şi lase udătura să se scurgă pe picioare. L-a năucit de tot iar stăpânul lui, dragul lui sticlar, stătea şi se uita, nu zicea nimic, doar dădea din cap. Zeci de tobe îi bubuiau în urechi. Mai bine aşa! N-a putut să-l audă pe nenea, întrebându-l pe sticlar dacă să-i taie sau nu stomacul. Toţi ceilalţi au auzit, s-au îngrozit şi-au dat din cap cu milă. Tobele bubuiau la fel şi când steluţele verzi i-au apărut în faţă. Carnea-i tremura pe oase, mădularele se zgâlţâiau în carne şi nimic n-ar fi putut să-l aline. Nenea nu l-a mai tăiat pe stomac. S-a gândit că maţele trebuie să stea aşa, acolo, că nu mai are rost. A primit banii de la sticlar, a ieşit pe poartă şi a plecat cu maşina lui către casa unui câine pansat.

N-a plâns deloc sticlarul, aşa cum n-a plâns nici când a plecat Culegătoarea de melci, înţelegând că asta e, nu se mai poate face nimic. Nimicul e nimic şi nici doctoriile ascunse în bucăţele de zahăr n-au putut face prea mult, decât să-l amorţească la burtă. La început, găinile îi ţineau companie, îi ciuguleau urechile cu afecţiune, îi mâncau muştele de pe spinare, însă au plecat spre fundul grădinii când burta lui s-a umplut de gogoloaie de carne supurândă, urât mirositoare. Cum era de aşteptat, Mircică n-a venit să-l vadă decât o singură dată şi atunci a stat puţin de tot, pentru că era răcit, de asta îi curge nasul şi ochii îi erau lăcrimoşi. Se ferea să treacă pe lângă gardul cu spărtura ce dădea spre dl. Măgar, pentru că l-ar fi apucat din nou răceala, i-ar fi curs apă din ochi. În schimb, Eli stătea sub dud, lângă Măgar, de dimineaţă până când veneau s-o ia acasă părinţii. O târau de acolo, o luau pe sus, ea n-ar fi vrut să-l lase singur, pentru că

sticlarul i-a spus că în burta Măgarului sunt peşti canibali care mănâncă din maţele bietului animal.

– De câte ori am murit, am murit brusc, fără dureri. Am luat zăhărel din ăsta, cu doctorii, mă simţeam tare bine şi muream uşor, lin ca pe tobogan cu apă. Eu cred că aşa o să mori şi tu peste o lună, apoi peste două şi patru luni. Ca pe tobogan! Şi ştii cum e. Aluneci uşor, cazi, apoi te ridici şi o iei de la capăt, urci, aluneci, cazi, te întorci şi tot aşa.

Aşa-l alina Eli, dar Măgarul nu-i răspundea. Tăcea cu urechile căzute de-o parte şi de alta.

– Lasă Măgare, nu plânge! O să ai o burtă mai frumoasă ca asta. O burtă pufoasă de tot şi eu o să te scarpin, şi Berivoje, şi măgăriţele... Şi cine mai vrei tu.

Măgarul nu plângea, nu făcea nimic doar stătea şi tăcea. Cugeta. I-a plăcut partea cu scărpinatul. Fetiţa nu se ţinea cu mâna de nas lângă burta urât mirositoare, pentru că ştia că el s-ar fi simţit jignit. După câteva zile şi nopţi, măgarul din vitralii nu s-a mai dat huţa pe leagăn, ba chiar nu s-a mai plimbat cu bicicleta pe coclauri. Se zvoneşte că a plecat de nebun în Deltă, să înoate printre nuferi, măgăriţe, somoni graşi cu mustăţi lungi şi drepte. Desenele din urma lui s-au afumat, apoi s-au şters încetul cu

încetul, minut după minut, scărpinătură după ureche, după scărpinătură la ureche. Când fetiţei i s-a făcut foame de îngheţată, a făcut cum i-a poruncit stomacul, înfruptându-se, fără să uite ca jumătate din ea s-o bage în botul domnului Măgar. Nefericitul n-a simţit savoarea de frişcă cu caramel şi nici nu cred că a făcut diferenţa dintre îngheţată şi doctoriile din zahăr. Nu vreau să vă povestesc cât timp nu s-a mai plimbat pe stradă, câte săptămâni n-a mai dansat pe umbre şi băltoace cu mormoloci, câte ore n-a mai rumegat margaretele şi bujorii din vecini. Într-un târziu, într-o noapte cu lumină lăptoasă de la Calea Lactee, a plecat tiptil de sub dud, din grădină, ocolind-o pe Berivoje şi pe găini, încet, foarte încet... Atât de încet încât nici el nu şi-a auzit copitele călcând în pământul ierbos, plin de fructe storcite, omizi moi, trupuri de fluturi adormiţi, licurici, greieri cu viori scârţâitoare. La răsărit, s-au trezit toţi. Berivoje, găinile, rândunelele, fluturii, melcii, furnicile de sub bufetul din bucătăria Elei, boii şi vacile din poieniţă. Bufniţa din piersic doar acum s-a culcat obosită tare, la fel şi greierii scârţâitori, iar Eli se va trezi doar peste trei ore. Nimeni n-a ştiu cu exactitate unde anume a plecat şi de ce, însă toţi vecinii de pe stradă, în noaptea care a urmat, au auzit-o pe fată urlând subţire la Lună, de pe acoperişul garajului. Băiatul a urlat de pe fereastra lui, căci părinţii nu i-au dat voie să iasă pe străzi desculţ, în pijama, să intre prin gaura din gard şi să se cocoaţe pe garaj, să plângă la fel ca lupii.

